

még azért vesz egy üveggel.) Úgy látszik, sütni fog a nap... Puff! – újabb hógolyó csapódott a vállának. És megint mind nevetnek:

– Ha-ha-ha-ha!...

A napsütés már átmelegíti a hátát: itt a reggel...

Térey János

FÖLVILÁGOSÍTÁS

A Sápadt Félsz kerülget – övé odúm, a csapszék –,
a búfelejtő férfi faasztalához ül.

„Attól hangos, barátom, a felvég meg az alvég,
hogy egy parányi nő dalodban istenül.

Ugye kérleltelek, ne tömjénezz halandót,
s ne pazarold virágos, vagyont érő szavad
a senki-semmi nőre, mert szőke, vézna rablód
vagyonodtól vastagszik, cserébe mit sem ad.

Egy bakfis Órmezőről – nem őre hozománynak,
rút kockaház lakója, éber mezei nő –
a Belvárosba hajtott, kijárni iskolákat;
s dizőz volt éjjelente; szép tanulóidő.

Azután lett ravaszdi kereskedő-kisasszony:
plebejus leleménnyel a tőkéhez tapadt,
a fősodort kutatta, miként a kis halak,
s mint foglaló bukott föl a szebbik Duna-parton.

Túl egyszerű a képlet. Nagyra nőtt pórleány
a bálványod, fiam. Hogy átlásd, hányadán
állsz, jókor rád ijesztenek, lesznek józan marasztód.”
Ám ekkor már az asztalt ütöm, verem duhajmód:

„Sápadt Félsz, nem vacogtatsz. Kéz, gyomor nem remeg,
nem fáj fő. A *növesztés* egyetlen drága gondom,
mert nagyra én nővök, ha kislányom kihordom,
megszülöm a sosemvolt, tündöklő gyermeket.

Pór volt sokadiziglen minden mogorva őszám,
pallérozódba nőttek ez elszánt pórfiak.
Legszebb sarjuk vagyok: erőmön és időmön
múlik, hogy mekkorára nő egy *kicsiny falat*.”

A FŐNÖKASSZONY DICSÉRETE

Mi, kétkezi munkások, körbeüljük
anyánkat, a hatalmas Főnökasszonyt,
ki minden zúzmarás, hétfői reggel
birokra kél a vaskos Csódtömeggel,
s megfojtja a rémet formás kezekkel.

Eligazítást tart. Mozgásba lendül.
Nincs holtidő neki, csak munkaóra,
és nincs fiaskó, csak győzelmes üzlet.
Folyvást mozgásban van: kikocsizik
a szűz, a meghódítandó terepre
– pompás, félig födetlen combjai
az utastérben pőrén fölragyognak –;
vadidegen földön is otthonos nő,
a terepet tíz perc alatt belakja.
A Vásárvárosban vásároló nő
anyánk, ügyel forgalmas standokon,
szervezkedik kacér helyzetudattal.
Apró hostesslányok, csiripelő
brókerfiúk közül Nagyasszonyunk
fél fejjel kimagaslik; ékessége
szaknévsoroknak és kincstárjegyek
rátermett öre, fölkent üzletasszony. –
Nyitott szem és fül, anyagismeret,
sáfárkodás roncsként kapott javakkal,
ó, Pragmatizmus, földi kezűgyesség!

Mi – kétkeziek, kétbalkezesek –
magasztaljuk s magázzuk asszonyunkat.
Nem érdeklí éjjeli nyomorunk;
ám hogyha nappal is tétlen hevernének,
a renyhe csapatot megostorozná.
Alkalmazotti és alattvalói
hűségünk vak robotra kötelez.
Zárszámadás után fieszta
a Főnökasszony hegyvidéki kéj-
lakában. Étkek, szesz. Csakis miénk
a táncparkett, közénk ő nem vegyül.
„Legjobb barátainkkal”, üzletfelekkel
páholyból nézi, hogy mulat a pór nép.
Vakációnk három nap, három éjjel.
Hétfőn ébreszt minket: *Dologra föl!*